

Inspirar-se en un salm

Dc, 10/04/2019 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

El salm 22 és un salm de 32 versets del que en llegim un fragment entre la primera i segona lectura en aquest diumenge de Ram. El salm és una súplica individual, un reclam d'auxili en grans moments de tribulació, però a aquesta súplica i reclam hi segueix una promesa de lloança i una acció de gràcies per l'alliberament aconseguit. El que diem respon a que en el salm s'hi troben tres parts ben diferenciades: Una lamentació (vv.2-22); una acció de gràcies (vv. 23-27) i un himne al Senyor, rei de l'univers (vv. 28-32).

El salm comença amb una pregària, "Déu meu, Déu meu" marcada per la repetició i la insistència, senyal del profunda que és l'angoixa i la desesperació de l'orant. Des d'aquesta situació, adreça el seu crit cap a Déu. Amb tot, enmig de la desesperació hi ressona una afirmació de confiança: "meu". El Déu a qui es dirigeix no és un Déu qualsevol, és el "meu" Déu, aquell que creu fermament el pot ajudar i alliberar, aquell de qui té dret a esperar-ne l'ajuda i la salvació perquè, tal com dirà el v. 3, "En tu confiaren els nostres pares ... i els vas alliberar". Si els avantpassats d'Israel reberen els socors del Senyor, per què jo no puc esperar d'Ell el mateix?.

A la invocació plena de confiança s'hi contraposa el crit desesperat: "Per què m'heu abandonat?". Expressa el patiment de sentir-se lluny i abandonat de Déu. La súplica és impressionant, d'una gran intensitat, es produeix en una situació límit, no s'interpreta com un càstig pels pecats ni es demana una condemna o destrucció dels enemics. L'orant insisteix en que Déu no l'abandoni: "Per què m'has abandonat?", "no vens a salvar-me" (v.2), "crido i no em respons" (v.3), "no t'allunyis" (v.12), " però tu, Senyor, no t'allunyis" (v.20). Viu la seva tribulació com una llunyania de Déu i el més tràgic és la percepció de que és Déu qui s'allunya i no pas ell. La llunyania de Déu contrasta amb la proximitat dels perills que són descrits llarga i minuciosament (vv 13-19). Potser cap salm descriu tan extensa i detalladament els mals que assetgen el just sofrent.

"Senyor m'has escoltat" dirà en el verset 22. El convenciment de ser escoltat és el punt d'inflexió que marca el canvi, el pas de la lamentació a l'acció de gràcies i la lloança.

El salm té una relació molt estreta amb els passatges dels evangelis que relaten el sofriment i la mort de Jesús. És una dada indiscutible que els redactors dels relats de la passió utilitzaren el salm 22 per compondre les seves narracions. Aquesta referència al salm 22 expressa que el sofriment i la mort de Jesús s'esdevenen en conformitat al pla de Déu del que en donen fe les Escriptures. La mort de Jesús resultava per les primeres comunitats cristianes un fet incomprensible, un escàndol. Ningú a Israel esperava un messies sofrent. La dita del Deuteronomi pesava com una llosa: " Tot home penjat en un patíbul és un maleït de Déu" (21,23).

S'hauria entès la mort per lapidació com un profeta, però la creu?. Es tractava de contrarestar el text del Deuteronomi. Jesús, com ningú, s'ajusta a la figura del just sofrent perseguit pels homes i posteriorment alliberat per Déu. Es tractava de mostrar que l'experiència del sofriment, a la llum de l'alliberament atorgat per

Déu, deixa de ser un sense sentit. L'orant del salm, malgrat se sent pròxim a la mort no mor, Déu el salva en l'últim moment. Jesús mor però Déu l'alliberarà amb la resurrecció d'aquesta mort. La confiança total i absoluta de l'orant en que Déu l'alliberarà coincideix amb la confiança total i absoluta de Jesús.

Diumenge de Ram. 14 d'Abril de 2019